

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 131/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tk 1/2015 a jeho rozsudkom z 18. decembra 2015 v tomto konaní, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 14/2016 a jeho rozsudkom z 9. marca 2016 v tomto konaní a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 5 Tdo 28/2017 a sp. zn. 5 Tdo 15/2018 a jeho uznesením sp. zn. 5 Tdo 15/2018 z 22. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého postupu a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tk 1/2015 a jeho rozsudkom z 18. decembra 2015, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 14/2016 a jeho rozsudkom z 9. marca 2016 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 5 Tdo 28/2017 a sp. zn. 5 Tdo 15/2018 a jeho uznesením sp. zn. 5 Tdo 15/2018 z 22. mája 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 T 76/2010 z 27. októbra 2010 schválil dohodu o vine a treste uzavretú medzi sťažovateľom a prokurátorom 29. septembra 2010, na základe ktorej bol sťažovateľovi za obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 17 rokov.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 7 Nt 8/2013 z 10. októbra 2014 povolil obnovu konania v prospech sťažovateľa s poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 a vec vrátil prokurátorovi do prípravného konania, kde prokurátor odmietol možnosť uzatvorenia novej dohody o vine a treste a 1. apríla 2015 podal na sťažovateľa obžalobu.

4. Okresný súd v obnovenom konaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 6 Tk 1/2015 z 18. decembra 2015 tak, že sťažovateľa uznal za vinného a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 16 rokov, pričom „vychádzal z trestnej sadzby 15-25 rokov“.

5. Sťažovateľ proti výroku o treste podal odvolanie. O jeho odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 To 14/2016 z 9. marca 2016 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku o súhrnnom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu. Krajský súd zrušil aj tú časť rozsudku okresného súdu, ktorou okresný súd zrušil výrok o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II z 15. marca 2010 sp. zn. 3 T 32/2010, ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Krajský súd následne sťažovateľa odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov a 9 mesiacov a pre výkon trestu odňatia slobody ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. V ostatných častiach krajský súd ponechal napadnutý rozsudok nezmenený.

6. Podľa názoru sťažovateľa mu krajský súd *„uložil rovnaký trest odňatia slobody, ako súd 1. stupňa, ba možno konštatovať, že sťažovateľovi uložil prísnejší trest, pretože súd bude musieť rozhodovať o osvedčení sa sťažovateľa podľa § 52 Tr. zákona“*.

7. Proti rozsudku krajského súdu, *„ako aj proti konaniu ktoré mu predchádzalo“* podal sťažovateľ dovolanie, ktoré *„osobne zdôvodnil tým, že KS-BA a predtým aj OS-BA I zásadným spôsobom porušili jeho právo na obhajobu a to tým, že pri výpočte sadzby, ktorá je primárne určujúcim prvkom trestu nepoužili § 39 TZ, ktorého použitie si dohodol v pôvodnom konaní, čím ho postavili do horšieho postavenia. Jeho ustanovený obhajca toto dovolanie zasa odôvodnil tým, že KS-BA a predtým aj OS-BA I uložili sťažovateľovi trest odňatia slobody, ktorý sa nachádza mimo zákonom ustanovenú trestnú sadzbu 10-15 rokov“*.

8. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol uznesením sp. zn. 5 Tdo 28/2017 z 25. mája 2017. Sťažovateľ následne v rovnakej veci a z rovnakých dôvodov podal dovolanie opätovne. Toto najvyšší súd odmietol uznesením sp. zn. 5 Tdo 15/2018 z 22. mája 2018.

9. Sťažovateľ tvrdí, že konajúce všeobecné súdy porušili v jeho prípade zásadu *„reformatio in peius“* a konajúcim súdom vyčíta *„svojevôľu a teda nespravodlivosť“*.

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ namieta, že najvyšší súd nevenoval jeho dovolaniu náležitú pozornosť. Poukázal na to, že v jeho prípade nešlo o „základné trestné konanie pred OS-BA I a pred KS-BA, v ktorom súd môže (ale aj nemusí) pri výpočte rozhodujúcej trestnej sadzby použiť ustanovenie § 39 TZ (ide o ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu), ale ide o obnovené trestné konanie, v ktorom bol OS-BA I a následne aj KS-BA viazaný zásadou *reformatio in peius*, teda zásadou, ktorá je súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Ods. 1 Dohovoru, z ktorej vyplýva, že súd nemôže v obnovenom konaní rozhodnúť tak, aby došlo k zhoršeniu postavenia obžalovaného oproti pôvodnému rozhodnutiu vo veci“.

10. Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa prehliadol, že okresný súd, ako aj krajský súd „túto zásadu nerešpektovali, čím sťažovateľa napriek zníženiu jeho trestu o 15 mesiacov postavili do horšieho postavenia v dôsledku nepoužitia § 39 Trestného zákona pri výpočte trestnej sadzby v obnovenom konaní“. Kým v pôvodnom konaní „OS-BA pri schvaľovaní dohody o vine a treste a predtým prokurátor pri uzatváraní dohody o vine a treste vychádzali z tr. sadzby 13-20 rokov, (ktorú vypočítali s pomocou použitia § 39 TZ), v obnovenom konaní OS-BA I a KS-BA vychádzali pri určovaní trestu z tr. sadzby 15-25 rokov, respektíve 15-20 rokov, (ktorú vypočítali bez použitia § 39 TZ)“.

11. Sťažovateľ v rámci argumentácie napokon poukázal aj na skutočnosť, že hoci bol odsúdený ako páchatel' obzvlášť závažného zločinu, nebol „umiestnený v súlade so zákonom do ÚVTOS s maximálnym stupňom stráženia, ale v rozpore so zákonom do ÚVTOS s minimálnym stupňom stráženia. V tomto prípade mu OS-BA a KS-BA vo svojich rozsudkoch podrobne a vyčerpávajúco vysvetlili, z akých dôvodov porušili v jeho prospech ustanovenia tr. zákona upravujúce spôsob výkonu trestu. Z tohto vysvetlenia celkom jednoznačne vyplýva, že oba súdy sťažovateľa v rozpore s tr. zákonom zaradili do ÚVTOS s minimálnym stupňom stráženia preto, lebo tento stupeň stráženia si dohodol v pôvodnom konaní a tiež preto, že obnova konania mu bola povolená výlučne v jeho prospech.“.

12. Keďže pôvodne si sťažovateľ s prokurátorom dohodol aj použitie § 39 Trestného zákona, je toho názoru, že všeobecné súdy mali aj v tomto prípade postupovať obdobne ako pri jeho zaradení na výkon trestu odňatia slobody.

13. V závere sťažnosti sťažovateľ formuloval petit, kde navrhol nálezom vysloviť porušenie jeho práva „na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru“ postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tk 1/2015, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 14/2016 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 28/2017 a sp. zn. 5 Tdo 15/2018. Zároveň navrhol zrušiť uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 15/2018 z 22. mája 2018, rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 To 14/2016 z 9. marca 2016 a rozsudok okresného súdu sp. zn. 6 Tk 1/2015 z 18. decembra 2015 a vrátiť vec okresnému súdu na nové konanie. Sťažovateľ navrhol aj priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom a požiadal o „pridelenie právneho zástupcu“.

14. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je vedená pod sp. zn. Rvp 1311/2018 a bola pridelená sudkyňi spravodajkyňi Ľudmile Gajdošíkovej. Sudkyňa spravodajkyňa Ľudmila Gajdošíková bola podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 členkou IV. senátu ústavného súdu, ktorý pracoval do 16. februára 2019 (deň uplynutia funkčného obdobia jeho členov, pozn.) v zložení Ľudmila Gajdošíková (predsedníčka senátu), Ladislav Orosz a Miroslav Duriš.

15. Do 16. februára 2019 nebola ústavná sťažnosť sťažovateľa rozhodnutá pôvodným IV. senátom ústavného súdu. Preto bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného na zasadnutí pléna ústavného súdu 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. Podľa čl. II bodu 5 rozvrhu práce na konanie vo veciach patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu je v jednotlivých prípadoch príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená. V súlade s čl. II bodom 3 rozvrhu práce pracuje III. senát ústavného súdu v zložení Mojmír Mamojka (predseda senátu), Peter Straka

a Martin Vernarský. O ústavnej sťažnosti sťažovateľa bolo teda rozhodnuté v tomto zložení senátu.

II.

Relevantná právna úprava

16. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

19. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. Podľa § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

20. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

21. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

22. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

23. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

24. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

25. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Právne hodnotenie ústavného súdu

K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým rozsudkom okresného súdu

26. Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti odkazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého má sťažovateľ právo domáhať sa ochrany práv a slobôd pred ústavným súdom iba v prípade, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd.

27. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje.

28. Keďže sťažovateľ mal možnosť domáhať sa nápravy tvrdeného porušenia svojho práva na krajskom súde v rámci odvolacieho konania a túto svoju možnosť aj využil, ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu nemá právomoc na takéto preskúmanie (I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05).

29. Ústavný súd preto časť ústavnej sťažnosti smerujúcu proti napadnutému rozsudku okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 28/2017

30. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namietal porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 14/2016 a jeho rozsudkom z 9. marca 2016, proti ktorému podal dovolanie. O jeho dovolaní rozhodol najvyšší súd v sťažovateľom namietanom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 28/2017, pričom dovolanie odmietol uznesením z 25. mája 2017. Sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti, ktorou je ústavný súd viazaný, toto uznesenie najvyššieho súdu nenamietal a svoje námietky smeroval iba proti postupu najvyššieho súdu, ktorý vydaniu tohto rozhodnutia predchádzal.

31. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane vyslovil názor (zdôrazňujúc pritom závery rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, najmä jeho body 51, 53 a 54), podľa ktorého, majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní je sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (t. j. napadnutému rozsudku) odvolacieho súdu (porov. napr. III. ÚS 114/2010, I. ÚS 165/2010, II. ÚS 60/2019).

32. Uvedená zásada sa premietla aj do novej právnej úpravy zákona o ústavnom súde, ktorý v poslednej vete § 124 uvádza, že ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

33. Princíp zachovania lehoty po podaní dovolania aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ako aj zákonná úprava počítajúca plynutie lehoty dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku však v každom prípade predpokladajú riadne využitie mimoriadneho opravného prostriedku,

ako aj bezprostrednú následnú reakciu sťažovateľa na spôsob vybavenia uplatneného mimoriadneho opravného prostriedku v podobe ústavnej sťažnosti tak, aby mu lehota podľa § 124 zákona o ústavnom súde márne neuplynula.

34. Sťažovateľ, ako to vyplýva z obsahu jeho sťažnosti, ale tiež z obsahu uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 15/2018, napadol dovolaním rozsudok krajského súdu po prvýkrát už 26. septembra 2016. O tomto jeho dovolaní rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Tdo 28/2017 z 25. mája 2017 tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. Toto rozhodnutie bolo sťažovateľovi podľa zistení ústavného súdu doručené 19. júna 2017. V tom čase začala sťažovateľovi plynúť lehota na podanie ústavnej sťažnosti tak proti postupu najvyššieho súdu a proti jeho uzneseniu z 25. mája 2017, ako aj proti predchádzajúcemu právoplatnému rozsudku krajského súdu. Lehota pre podanie sťažnosti ústavnému súdu proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 28/2017 z 25. mája 2017, ako aj proti napadnutému rozsudku krajského súdu uplynula najneskôr 19. augusta 2017. Sťažovateľ v tom čase svoje právo podať ústavnému súdu sťažnosť nevyužil. Neskoršie opätovné podanie dovolania nezakladá sťažovateľovi opätovnú možnosť podania ústavnej sťažnosti aj proti skoršiemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu, ale iba proti postupu a rozhodnutiu najvyššieho súdu týkajúcemu sa neskoršieho, opätovného dovolania sťažovateľa. Opačný záver by pripustil možnosť špekulatívneho predlžovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti opakovaným podávaním dovolaní. Sťažnosť je preto v tejto časti potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 15/2018

35. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. medzi mnohými napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 60/08, II. ÚS 165/2011, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 92/04).

36. Sťažovateľ namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku jeho v poradí druhé dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu z 9. marca 2016.

37. V úvode ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010).

38. Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

39. Najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa s poukazom na skutočnosť, že tento identické dovolacie námietky vznášal už vo svojom skoršom dovolaní z 26. septembra 2016, doplnenom o podanie obhajcu z 24. apríla 2017. Ústavný súd sa v rámci prípravy rozhodnutia oboznámil aj s obsahom skoršieho rozhodnutia najvyššieho súdu z 25. mája

2017, pričom je možné konštatovať, že najvyšší súd sa v konaní o skoršom dovolaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 28/2017 zaoberal totožnými námietkami ako pri opätovnom dovolaní v konaní pod sp. zn. 5 Tdo 15/2018 a v napadnutom uznesení z 22. mája 2018.

40. Z uvedeného dôvodu ústavný súd považuje za akceptovateľný a ústavne udržateľný záver najvyššieho súdu uvedený v odôvodnení napadnutého uznesenia, kde najvyšší súd uvádza:

«A hoci najvyšší súd rešpektuje právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrený v náleze z 13. novembra 2014, sp. zn. IV. ÚS 336/2012, podľa ktorého ďalšie dovolanie nemôže podať ten obvinený, ktorého dovolanie bolo podľa § 372 ods. 2 Tr. por. zamietnuté, bolo by v rozpore s doktrínou právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR), ak by umožnil opätovne preskúmať validitu námietok, ktoré už raz v dovolacom konaní preskúmaval (res iudicata). Inými slovami, pokiaľ dovolací súd už raz právoplatne rozhodol, že určitá vecne uplatnená námietka nezakladá žiaden dovolací dôvod, nie je možné, aby v neskoršom konaní, na podklade neskôr podaného dovolania, došiel (vo vzťahu k tejto námietke) k odlišným záverom.

Aj z tohto dôvodu dovolací súd opakuje, že obvineným uplatňovaná námietka neprimerane vysokého trestu, resp. nepoužitia § 39 Tr. zák. žiaden dovolací dôvod nezakladá. Uvedené plynie zo stanoviska trestnoprávneho kolégia zo 14. júna 2010, Tpj 46/2010, podľa ktorého „Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Tr. zák., v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Tr. zák. nezakladá žiadny dovolací dôvod.“»

41. Z citovaných záverov najvyššieho súdu vyplýva, že tento sa dovolaním sťažovateľa riadne zaoberal v rozsahu potrebnom pre posúdenie, či sú naplnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, najmä s ohľadom na skutočnosť, že v danom prípade bolo už o totožných námietkach sťažovateľa rozhodované v konaní o jeho dovolaní

z 26. septembra 2016. Najvyšší súd pritom poukázal na relevantnú právnu úpravu Trestného poriadku, pričom vo vzťahu k zásadnej námietke sťažovateľa týkajúcej sa nepoužitia § 39 Trestného zákona opätovne poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia sp. zn. Tpj 46/2010 zo 14. júna 2010. Závery najvyššieho súdu sa vo svetle uvedeného nejavia z ústavného hľadiska ako arbitrárne, svojvoľné a ústavne neudržateľné.

42. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom (v preskúmvanej veci najvyšším súdom) by bolo možné uvažovať iba vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných zákonných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Podľa ústavného súdu však závery najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazujú.

43. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že táto ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako takú ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

44. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími v nej uvedenými nárokmi ani žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu